

Gnestastämman inledde folkmusikåret

GNESTA Folkmusikåret 2002 i Sörmland inleddes i lördags. Spelmän i alla åldrar "vallfärdade" till Elektron och den traditionella Gnestastämman.

Många av de omkring 120 folkmusikanterna återkommer år efter år. Precis detsamma kan sägas om publiken. Den, eller de, som en gång fått de gamla kära låtarna "serverade på guldfat" tar chansen när den väl bjuds.

Genast ska sägas att varje kvardatmillimeter av Elektrons stora scen fylldes till bristningsgränsen när Sten Eriksson och Stig Söderström, med fanfar på trumpet, blåste till allspel.

Samspelet följde i traditionella hjulspår med Lärstringe gånglåt som inledning.

Musikskolan

Men det hände mycket före allspelet. Musikskolans blåsare tog emot publiken och folkmusikanter med ljuva toner i foajén. I A-salen, där stämman sedan ägde rum, konserterade musikskolans stråkar under ledning av Leif Johansson.

Musikskolans stråkar. Återväxten är tryggad när det gäller folkmusikanter i Gnesta med omnejd. När bilden togs fylldes varje vrå av en vacker gånglåt från Dalarna.

Redan inledningen borgade för en bra fortsättning.

– Det är sannerligen inte alla ungdomar som får ha en rikspelman som läromästare, sa en grånad man som ömt satt och smekte sin fiol. I min ungdom fanns det inte några musikskolor. Den som hade tur

kunde snappa upp några låtar som fanns bevarade i släkten. Ofta gick musik och sång i arv från föräldrar till barn.

Pionjärer

Det här var den 18:e Gnestastämman. Det började med en "enkel" stämma då inbjudan

Kungl huvudstaden. Hon har, tillsammans med bland andra Sören Olsson och Arne Blomberg, varit presentatör allt sedan den första stämman.

Med sedvanlig pondus lotsade Christina Frohm 16 grupper och enskilda genom det cirka två timmar långa programmet.

1992 ansåg arrangörerna att

det var dags för "förnyelse." Allt sedan dess har artister engagerats. Den här gången var en av landets mest kända durspelare, Arne Modén, först på scen. På flera av sina gamla spel framförde han låtar som egentligen är omöjliga att spela på durspel.

De musikaliska kulturskatterna fick "tala för sig själva." Arne spelade utan avbrott. Någon information om de gamla musikaliska kulturskatterna förekom tyvärr inte.

Han följdes av Blackthorn, ett Stockholmsbaserat band som i huvudsak spelade irländsk musik i egna arrangemang. Varierat och lekfullt förmedlade musikanterna sitt budskap.

Det fanns flera minnesvärda inslag. Dit hörde Åsa Englunds sång och danslekar där barn från orten visade sitt kunnande.

Även detta är ett viktigt inslag när det gäller att slå vakt om kulturen när den är som bäst. Det är inte någon överdrift när man säger att publiken "smittades" av barnens sång- och dansglädje.

Vidare förekom visstuga, "polskeakut" samt dans.

CARL-GUSTAF OHLSSON